

MISTBORN

ZRODENÍ
Z HMLY

**BRANDON
SANDERSON**

PRELOŽILA
IVANA KREKÁŇOVÁ

IKAR

PRE BETH SANDERSONOVÚ,
*ktorá číta fantasy
dlhšie, ako som nažive,
a plne si zaslúži
vnuka takého bláznivého, ako je sama.*

OBSAH

PodĎakovanie 9

Predslov 11

Mapy 13

PROLÓG 21

PRVÁ ČASŤ: *Preživší z Hatsinu* 33

DRUHÁ ČASŤ: *Rebeli pod popolovým nebom* 165

TRETIA ČASŤ: *Deti krvácajúceho slnka* 247

ŠTVRTÁ ČASŤ: *Tanečníci v mori hmly* 389

PIATA ČASŤ: *Tí, ktorí veria v zabudnutý svet* 519

EPILÓG 569

ARS ARCANUM

Tabuľka alomantických kovov 579

Abecedné vysvetlenie alomantických výrazov 580

- 16. JAZERO TYRIAN
- 17. JAZERO LUŤADEL
- 18. ČIERNE JAZERO
- 19. RIEKA SERAN

- 20. SEVERNÝ SERAN
- 21. JUŽNÝ SERAN
- 22. RIEKA KRÚTŇAVA

KONEČNÁ RÍŠA

- 1. LUTADEL
- 2. HATSINSKÉ JAMY
- 3. URTEAU 4. FADREX
- 5. TREMREDARE 6. TATINGDWEN
- 7. SERANSKÝ KONVENT
- 8. HORA DERYTATITH, HISTORICKÁ POLOHA PRAMEŇA VZOSTUPU

POPOLOVÉ VRCHY

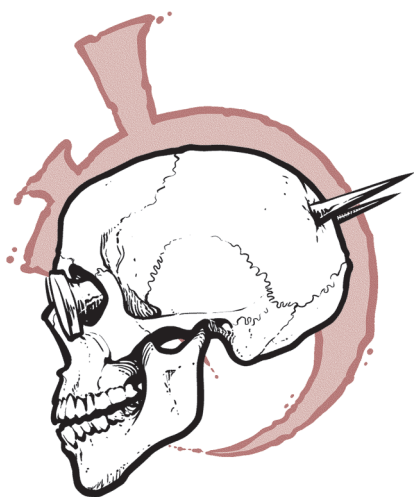
- 9. TYRIAN 10. ZERINACH 11. FALEAST 12. DORIEL
- 13. MORAG 14. KALLING 15. TORINOST

Armagant 2016

ZRODENÍ Z HMLY

Niekedy sa obávam, že nie som hrdina, za ktorého ma všetci považujú.

Filozofi ma ubezpečujú, že teraz je ten správny čas, že znamenia sa naplnili. Ale ja neprestávam uvažovať, či sa nepomýlili. Toľko ľudí odo mňa závisí. Hovoria, že na svojich pleciach budem niesť budúcnosť celého sveta.

Čo by si pomysleli, keby vedeli, že ich šampión – hrdina vekov, ich spasiteľ – pochybuje sám o sebe? Možno by ich to vôbec nešokovalo. V istom zmysle ma práve to znepokojuje najviac. Možno vo svojom srdci pochybujú, uvažujú – presne ako ja.

Keď ma vidia, vidia klamára?

PROLÓG

Z OBLOHY SA ZNÁŠAL POPOL.

Tresting sa zamračil a pozrel na červenú poludňajšiu oblohu, keď jeho sluhovia vybehli dopredu a rozprestrelí nad ním a jeho významným hosťom slnečníky. Padajúci popol nebol v Konečnej ríši až taký nezvyčajný, ale Tresting dúfal, že si nezašpiní škvrnami od sadzí kvalitný nový kabát a červenú vestu, ktoré práve dorazili loďou po kanáli z Lutadelu. Našťastie nefúkal silný vietor, takže slnečník bude pravdepodobne stačiť.

Tresting stál so svojím hosťom na malej terase na vrchole kopca s výhľadom na polia. Stovky ľudí v hnedých plášťoch v padajúcom popole obhospodarovali úrodu. V ich práci bolo badať farbosť a pomalosť – ale skaaovia boli takí vždy. Leniví, neproduktívni. Nesťažovali sa, to nie, dobre vedeli, že by sa im to mohlo vypomstiť. Namiesto toho jednoducho pracovali so sklonenými hlavami a s nemou apatiou. Švihnutie dozorcovho biča ich na chvíľu prinútilo k želaným úkonom, ale len čo sa dozorca pohol ďalej, okamžite sa vrátili k predošlej malátnosti.

Tresting sa obrátil k mužovi, ktorý stál vedľa neho na kopci. „Človek by si myslel,“ poznamenal, „že tisícročie práce na poliach by z nich vychovalo trochu efektívnejších pracovníkov.“

Vykonávateľ sa otočil a zdvihol obočie – pohybom akoby chcel zvýrazniť svoj najzreteľnejší znak, zložité tetovanie, ktoré mu lemovalo pokožku okolo očí. Bolo rozsiahle, siahalo mu cez celé obočie až po boky nosa. Bol to plnohodnotný prelan – skutočne veľmi dôležitý vykonávateľ. Tresting mal na panstve svojich vlastných, osobných vykonávateľov, ale boli to len drobní funkcionári, sotva s niekoľkými linkami okolo očí. Tento muž dorazil po kanáli z Lutadelu na tej istej lodi, ktorá priviezla Trestingov nový oblek.

„Mali by ste vidieť mestských skaaov, Tresting,“ povedal vykonávateľ a otočil sa späť, aby sledoval skaaov, na poliach. „Títo sú v porovnaní s tými v Lutadele vlastne celkom usilovní. Tu máte nad svojimi skaami väčšiu... priamu kontrolu. O koľkých podľa vás prídete za mesiac?“

„Asi tak päť, šesť,“ odhadol Tresting. „Niektorí podľaňnú trestom, iní vyčerpaniu.“

„Nejakí aj utečú?“

„Nikdy!“ vyhlásil Tresting. „Keď som zdedil tieto pozemky po otcovi, spočiatku sme mali nejakých dezertérov – ale ich rodiny som nechal popraviť. Zvyšok rýchlo opustilo odhodlanie. Nikdy som nepochopil pánov, ktorí majú problémy so svojimi skaami – tie tvory sa dajú veľmi ľahko ovládať, stačí ich viesť poriadne pevnou rukou.“

Vykonávateľ prikývol a ticho stál vo svojom sivom rúchu. Zdalo sa, že je spokojný – čo bolo dobré. Skaaovia vlastne neboli Trestingovým majetkom. Patrili Pánovi vládcovi, ako všetci ostatní skaaovia; Tresting si pracovníkov od svojho Boha iba prenajímal, podobne ako platil za služby Jeho vykonávateľov.

Vykonávateľ sklopil zrak, skontroloval vreckové hodinky a potom zdvihol pohľad k nebu. Napriek padajúcemu popolu bolo v tento deň jasno a za dymovou čerňou vysokej oblohy žiarilo jasné karmínovo-červené slnko. Tresting si vreckovkou utrel čelo, vďačný za tieň slnečníka, ktorý ho chránil pred poludňajšou horúčavou.

„Tak dobre, Tresting,“ povedal vykonávateľ. „Odovzdám váš návrh pánovi Venturovi, ako ste žiadali. Dostane odo mňa priaznivú správu o tom, ako tu hospodárite.“

Tresting si s úľavou vydýchol. Pri každej zmluve alebo obchodnej transakcii medzi šľachticmi musel byť vykonávateľ svedkom. Pravda, aj takí nižší vykonávatelia, akých zamestnával Tresting, mohli poslúžiť ako svedkovia – ale zapôsobiť na vlastného vykonávateľa Straffa Ventura znamenalo oveľa viac.

Vykonávateľ sa k nemu otočil. „Dnes popoludní sa vydám kanálom na cestu.“

„Tak skoro?“ spýtal sa Tresting. „Neostanete aspoň na večeru?“

„Nie,“ odpovedal vykonávateľ. „Hoci je tu ešte jedna vec, o ktorej by som s vami chcel hovoriť. Prišiel som nielen na príkaz pána Ventura, ale aj preto, aby som preskúmal niektoré záležitosti pre Kantón inkvizície. Povráva sa, že sa rád zabávate so svojimi skaa ženami.“

Trestinga zamrazilo.

Vykonávateľ sa usmial. Pravdepodobne mal v úmysle pôsobiť odzbrojujúco, ale Trestingovi to pripadalo strašidelné. „Nerobte si starosti,“ pokračoval. „Keby existovali nejaké *skutočné* obavy ohľadne vášho konania, namiesto mňa by sem poslali oceľového inkvizítora.“

Tresting pomaly prikývol. Inkvizítor. Nikdy nevidel žiadnu z tých neľudských bytostí, ale počul o nich dosť.

„Čo sa týka vašich stykov so skaa ženami, povedzme, že som uspokojený,“ dodal ešte vykonávateľ a obzrel sa späť na polia. „To, čo som tu videl a počul, naznačuje, že si vždy po sebe upracete. Človek ako vy – výkonný, efektívny – by to mohol v Lutadeli dotiahnuť ďaleko. Ešte pár rokov práce, niekoľko inšpiratívnych obchodných dohôd a kto vie?“

Vykonávateľ sa odvrátil a Tresting sa usmial. Nebol to prísľub, ba ani požehnanie – veď vykonávatelia boli väčšinou viac byrokrati a svedkovia než kňazi –, ale počuť takú chválu od jedného z vlastných služobníkov Pána vládcu... Tresting vedel, že niektorých šľachticov vykonávatelia znepokojujú, niektorých dokonca obťažujú, ale v tej chvíli mal chuť svojho významného hosťa pobožkať.

Tresting sa otočil späť ku skaaom, ktorí potichu pracovali pod krvavým slnkom a lenivými vločkami popola. Tresting bol vždy vidiecky šľachtic, žil na svojej plantáži a sníval o tom, že sa možno presťahuje do samotného Lutadela. Počul o plesoch a večierkoch, o lesku a intrigách, a to ho nesmierne vzrušovalo.

Dnes večer to budem musieť osláviť, pomyslel si. V štrnástej chatrči bolo to mladé dievča, po ktorom už nejaký čas poškúľoval...

Opäť sa usmial. Ešte pár rokov práce, povedal vykonávateľ. Ale mohol by to urýchliť, keby sa trochu viac snažil? Jeho populácia skaaov v poslednom čase rástla. Možno keby na nich trochu viac zatlačil, mohol by toto leto zožať extrémne veľkú úrodu a splniť dodávky Venturovi v mimoriadnom rozsahu.

Pokýval hlavou a sledoval zástup lenivých skaaov, niektorých s motykami, iných na všetkých štyroch, ako oprašujú popol z nedávno vyklíčených rastlín. Nesťažovali sa. Nedúfali. Sotva sa odvažovali premyšľať. Tak to malo byť, boli to predsa skaaovia. Boli...

Stuhol, keď jeden zo skaaov zdvihol zrak. Muž sa pozrel Trestingovi do očí a v jeho výraze plápolala iskra – nie, oheň vzdoru. Tresting nikdy nevidel nič podobné, nie v tvári skaaau. Inštinktívne ustúpil a prebehol mu mráz po chrbte, keď mu ten zvláštny skaa s rovným chrbtom hľadel do očí.

A usmial sa.

Tresting uhol pohľadom. „Kurdon!“ vyštekol.

Zavalitý dozorca sa ponáhlal hore svahom. „Áno, môj pane?“

Tresting sa otočil a ukázal na...

Zamračil sa. Kde stál ten skaa? Pracovali so sklonenými hlavami, telá mali špinavé od sadzí a potu, nedali sa od seba rozoznať. Tresting sa odmlčal a hľadal. Zdalo sa mu, že vie, kde je to miesto: zívalo prázdnotou, nikto tam nestál.

Ale nie. To nemôže byť ono. Ten muž sa nemohol tak rýchlo vytrátiť. Kam by sa podel? Musel byť niekde tam a zrazu pracovať s hlavou sklonenou, tak ako sa patrí. Napriek tomu bol jeho moment zjavného vzdoru neospravedlniteľný.

„Pane?“ znova sa spýtal Kurdon.

Vykonávateľ stál bokom a zvedavo ich pozoroval. Nebolo by múdre, keby sa dozvedel, že jeden zo skaaov sa zachoval tak drzo.

„Popožen ich trochu viac tam v tej južnej časti,“ prikázal Tresting a ukázal prstom. „Tak sa mi vidí, že sú pomalí aj na skaaov. Uštedri niekoľkým zopár rán bičom.“

Kurdon pokrčil plecami, ale prikývol. Nepovažoval to za veľký dôvod na výprask – ale na druhej strane, on veru nepotreboval ktovieaký dôvod na to, aby niekoho zmlátil.

Koniec koncov boli to len skaaovia.

KELSIER POZNAL TIE PRÍBEHY.

Šepkanie o časoch, keď kedysi dávno slnko nebolo červené. O časoch, keď nebo nezahaľoval dym a popol, keď rastliny neživorili a keď skaaovia neboli otrokmi. O časoch pred Pánom vládcom. Na tie časy sa však takmer zabudlo. Dokonca aj legendy zneli čoraz nejasnejšie.

Kelsier hľadel na slnko, očami sledoval obrovský červený kotúč, ktorý sa plahočil k západnému obzoru. Dlhú chvíľu stál ticho, sám na prázdnych poliach. Dnešná práca sa skončila, skaaovia sa vrátili do svojich chatrčí. Čoskoro krajinu zahalia hmla.

Nakoniec si Kelsier povzdychol a obrátil sa na návrat cez brázdy a po chodníčkoch, ktoré sa kľukatili medzi veľkými haldami popola. Snažil sa nestúpiť na žiadnu rastlinku, hoci si nebol istý, prečo sa tým vôbec obťažuje. Zdalo sa, že plodiny sotva stoja za tú námahu. Bledé,

so zvädnutými hnedými listami, vyzerali rovnako skľúčene ako ľudia, ktorí sa o ne starali.

Chatrče skaaov sa črtali v slabnúcom svetle. Kelsier už spozoroval tvoriace sa hmly, ktoré pohlcujú krajinu a dodávajú kužeľovitým stavbám surrealistický, nehmotný vzhľad. Chatrče nikto nestrážil; nebolo treba, pretože žiaden skaa by sa neodvážil vyjsť von, keď nastane noc. Ich strach z hmly bol prisilný.

Jedného dňa ich z toho vylicím, pomyslel si Kelsier, keď sa blížil k jednej z väčších budov. *Ale všetko má svoj čas*. Otvoril dvere a vkĺzol dovnútra.

Hovor okamžite utíchol. Kelsier zavrel dvere a s úsmevom sa otočil k miestnosti, v ktorej bolo zo tridsať skaaov. V ohnisku uprostred plápolal neduživý plameň a veľký kotol vedľa neho bol naplnený vodou s kúskami zeleniny – základ večerného pohostenia. Polievka bude, samozrejme, mdlá. Napriek tomu bola vôňa lákavá.

„Dobry večer všetkým,“ povedal Kelsier s úsmevom, položil si batoh k nohám a oprel sa o dvere. „Aký ste mali deň?“

Jeho slová prelomili ticho a ženy sa vrátili k príprave večere. Skupinka mužov sediacich za nahrubo opracovaným stolom si Kelsiera naďalej nespokojne premeriavala.

„Náš deň bol naplnený prácou, pútnik,“ odvetil Tepper, jeden zo starešinov skaaov. „Niečím, čomu si sa ty dokázal vyhnúť.“

„Práca na poli mi nikdy veľmi nesesedela,“ poznamenal Kelsier. „Je príliš namáhavá pre moju jemnú pokožku.“ Usmial sa a zdvihol ruky a paže lemované vrstvami tenučkých jaziev. Pokrývali mu kožu, tiahli sa pozdĺžne, akoby mu nejaká šelma opakovane škrabala pazúrmí po rukách.

Tepper si odfrkol. Na starešinu bol primladý, sotva štyridsiatnik – mohol byť nanajvýš o päť rokov starší od Kelsiera. Vychudnutý muž sa však správal ako človek, ktorý rád velí.

„Lahkovážnosť nie je na mieste,“ zahriakol ho Tepper prísne. „Keď prichýlime pútnika, očakávame, že sa bude správať ako sa patrí a vyhne sa podozreniu. Keď si sa dnes ráno vytratil z polí, mohol si privolať bitku na ostatných naokolo.“

„Pravda,“ pritakal Kelsier. „Ale mohli sa im ujsť rany bičom aj za to, že stáli na nesprávnom mieste, že sa zastavili na príliš dlho, alebo že zakašľali, keď okolo nich prechádzal dozorca. Raz som videl, ako zbili muža, lebo jeho pán tvrdil, že nevhodne žmurkol.“

Tepper sedel strnulo, oči prižmúrené, ruku položenú na stole. Pôsobil neústupne.

Kelsier si vzdychol a prevrátil oči. „Fajn. Ak chcete, aby som šiel, tak idem.“ Prehodil si batoh na plece a nonšalantne otvoril dvere.

Hustá hmľa sa okamžite vovalila dovnútra, lenivo sa plazila po Kelsierovom tele, hromadila sa na podlahe a ťahala sa po zemi ako váhavé zviera. Niekoľko ľudí zdesene zalapalo po dychu, hoci väčšina z nich bola príliš ohromená, aby vydala čo i len hlásku. Kelsier chvíľu stál a hľadel do temnej hmly, ktorej pohyblivé prúdy slabo osvetľovali uhlíky ohniska.

„Zatvor dvere.“ Tepperove slová boli prosbou, nie príkazom.

Kelsier mu vyhovel, zabuchol dvere a zastavil prívál bielej hmly. „Tá hmľa nie je to, čo si myslíte. Príliš sa jej bojíte.“

„Kto sa vydá do hmly, stratí svoju dušu,“ zašepkala jedna žena. Jej slová vyvolali otázku. Vychádzal Kelsier do hmiel? Čo sa dialo s jeho dušou?

Keby ste len vedeli, pomyslel si Kelsier. „Nuž, asi to teda znamená, že ostávam.“ Zamával na chlapca, aby mu priniesol stoličku. „A to je dobre, bola by škoda, keby som odišiel a nepodelil sa s vami o novinky.“

Pri tejto poznámke ne jeden z prítomných ožil. To bol skutočný dôvod, prečo ho tolerovali – dôvod, prečo nesmelí sediaci ukrývali muža ako Kelsier, skaa, ktorý sa vzoprel vôli Pána vládcu a putoval z plantáže na plantáž. Možno bol odpadlík – nebezpečenstvo pre celú komunitu –, ale prinášal správy z vonkajšieho sveta.

„Prichádzam zo severu,“ spustil Kelsier. „Z krajín, kde nie je ruka Pána vládcu taká citeľná.“ Hovoril zvučným hlasom a ľudia sa k nemu pri práci podvedome nakláňali. Na druhý deň budú Kelsierove slová opakovať stovkám ďalších, čo žili v ostatných chatrčiach. Skaaovia boli síce poddajní, ale boli aj nevyliciteľne klebetní.

„Na západe vládnu miestni páni,“ pokračoval Kelsier, „a tí sú príďaleko na železné zovretie Pána vládcu a jeho vykonávateľov. Títo vzdialení šľachtici zistili, že šťastní skaaovia sú lepšími pracovníkmi ako ubíjaní skaaovia. Jeden z nich, pán Renoux, nariadil svojim dozorcóm, aby prestali s nepovoleným bitím. Šepká sa, že zvažuje vyplácať skaaom na svojich plantážach mzdu, ako remeselníkom v mestách.“

„Nezmysel,“ vyhlásil Tepper.

„Ospravedlňujem sa,“ povedal Kelsier. „Neuvedomil som si, že môj vážený hosť Tepper bol nedávno na panstve pána Renouxa. Keď si s ním naposledy večeral, povedal ti niečo, čo mne zamlčal?“

Tepperova tvár sčervenela: skaaovia necestovali, a určite nesedeli pri jednom stole s pánmi. „Máš ma za hlupáka, pútnik,“ zavrčal Tepper, „ale ja vidím, čo robíš. Ty si prežívš z Hatsinu, tie jazvy na rukách ťa prezrádzajú. Rozsievaš problémy – putuješ po plantážach a vyvolávaš nepokoje. Ješ naše jedlo, rozprávaš svoje veľkolepé príbehy a lži, potom zmizneš a necháš ľudí ako ja, aby sa vyrovnali s falošnými nádejami, ktoré podsúvaš našim deťom.“

Kelsier zdvihol obočie. „Ale no tak, milý Tepper,“ povedal. „Tvoje obavy sú úplne neopodstatnené. Nemám v úmysle jesť vaše jedlo. Priniesol som si vlastné.“ Kelsier sa načiahol a hodil svoj batoh na zem pred Tepperov stôl. Nezaviazaný vak sa zošuchol na bok a na podlahu sa z neho vysypalo množstvo potravín. Jemný chlieb, ovocie a dokonca aj niekoľko poriadne hrubých, údených klobás.

Okrúhle šťavnaté ovocie sa odkotúľalo po hlinenej podlahe a zľahka narazilo do Tepperovej nohy. Skaa v strednom veku si ovocie prezeral ohromenými očami. „To je jedlo šľachticov!“

Kelsier si odfrkol. „Sotva. Viete, na muža s povestnou prestížou a hodnotou má váš pán Tresting pozoruhodne zlý vkus. Jeho komora je hanbou jeho šľachtického postavenia.“

Tepper zbledol. „Tam si teda dnes popoludní šiel,“ zašepkal. „Do jeho sídla. Ty... si okradol pána!“

„Presne tak,“ prikývol Kelsier. „A rád by som dodal, že hoci má váš pán žalostný vkus na jedlo, jeho cit pre vojakov je oveľa pôsobivejší. Vkradnúť sa do jeho sídla počas jasného dňa bolo celkom náročné.“

Tepper nespúšťal zrak z vaku s jedlom. „Ak to tu nájdu dozorcovia...“

„V tom prípade navrhujem, aby to čo najskôr zmizlo,“ poznamenal Kelsier. „Vsadil by som sa, že to chutí o dosť lepšie ako tamtá rozriedená polievka.“

Dve desiatky hladných očí si premeriavali jedlo. Ak Tepper premýšľal o ďalších argumentoch, neurobil to dosť rýchlo, pretože jeho odmlku považovali ostatní za súhlas. O niekoľko minút bol obsah vaku preskúmaný a rozdelený. Bublajúci hrniec s polievkou si nikto nevyšmáľ, skaaovia hodovali na oveľa exotickjšom jedle.

Kelsier sa oprel o drevenú stenu chatrče a sledoval, ako ľudia hltajú jeho večeru. Hovoril pravdu: ponuka komory bola deprimujúco všedná. Ale títo ľudia sa od detstva živili len polievkou a kašou. Chlieb a ovocie boli pre nich vzácné pochúťky – zvyčajne ich ochutnali len ako prestarnuté zvyšky, ktoré im priniesli sluhovia z domu.

„Tvoje rozprávanie skončilo prí rýchlo, mladý muž,“ poznamenal starší skaa a prisadol si na stoličku vedľa Kelsiera.

„No, predpokladám, že na ďalšie bude čas neskôr,“ odvetil Kelsier. „Keď už budú všetky dôkazy o mojej krádeži pekne strávené. Nemáš na niečo z toho chuť?“

„Ani nie,“ odvetil starec. „Keď som naposledy ochutnal panské jedlo, tri dni ma bolel žalúdok. Nové chute sú ako nové myšlienky, mladý muž, čím si starší, tým ťažšie ich dokážeš stráviť.“

Kelsier sa odmlčal. Starý muž nebol nijako impozantný. S kožovitou pokožkou a lysou hlavou vyzeral skôr krehko než múdro. Musel

však byť silnejší, ako vyzeral; málokto by sa na plantáži dožije takého veku. Mnohí páni nedovoľovali starcom zostať doma a nezúčastňovať sa na každodennej práci, a časté bičovanie, ktoré tvorilo život skaaov, si na starých vyberalo priveľkú daň.

„Ako že sa voláš?“ spýtal sa Kelsier.

„Mennis.“

Kelsier sa pozrel späť na Teppera. „Prezraď mi niečo, milý Mennis. Prečo ho nechávaš, aby vás viedol?“

Mennis pokrčil plecami. „V mojom veku si už musíš dávať veľký pozor na to, kde míňaš energiu. Niektoré bitky sa jednoducho neoplatí bojovať.“ V Mennisových očiach sa zračil náznak; hovoril o veciach väčších, ako bol jeho vlastný boj s Tepperom.

„Takže si s tým spokojný?“ Kelsier kývol hlavou smerom k chatrči a jej polovyhladovaným a prepracovaným obyvateľom. „Si spokojný so životom plným bičovania a nekonečnej driny?“

„Aspoň to život je,“ povedal Mennis. „Viem, čo prináša mzda, nespokojnosť a vzbura. Oko Pána vládcu a hnev Oceľového ministerstva môžu byť oveľa hrozivejšie ako pár výpraskov. Muži ako ty hlásajú zmenu, ale ja neviem. Je toto súboj, ktorý môžeme naozaj vybojovať?“

„Ale veď ho už dávno vediete, priateľu. Len jednoznačne prehrávate.“ Kelsier pokrčil plecami. „Ale čo ja môžem vedieť? Nie som nič viac ako potulný ničomník, ktorý prišiel ujsť z vašich zásob a zapôsobiť na vašu mládež.“

Mennis pokrútil hlavou. „Žartuješ, ale Tepper mal možno pravdu. Obávam sa, že tvoja návšteva nám prinesie žiaľ.“

Kelsier sa usmial. „Preto som mu neodporoval – aspoň nie v bode o prinášaní problémov.“ Odmlčal sa a potom sa usmial ešte viac. „Vlastne by som povedal, že to bola asi jediná presná vec, ktorú Tepper povedal, odkedy som sem prišiel.“

„Ako to robíš?“ spýtal sa Mennis a zamračil sa.

„Čo?“

„Že sa toľko usmievaš.“

„Ach, som proste len šťastný človek.“

Mennis sa pozrel na Kelsierove ruky. „Vieš, také jazvy som videl len na jednom človeku – a ten bol mŕtvy. Jeho telo vrátili pánovi Trestingovi ako dôkaz, že trest bol vykonaný.“ Mennis vzhliadol na Kelsiera. „Prichytili ho, keď hovoril o vzbure. Tresting ho poslal do Hatsinských jám, kde pracoval až do smrti. Chlapec to nevydržal ani mesiac.“

Kelsier sa pozrel na svoje ruky a predlaktia. Občas ho ešte stále páľili, hoci si bol istý, že bolesť cíti len v mysli. Pozrel na Mennisa a usmial sa. „Pýtaš sa, prečo sa usmievam, milý Mennis? Nuž, Pán

vládca si myslí, že na smiech a radosť má právo len on. Nie som ochotný mu to dovoliť. Toto je jedna z bitiek, ktorá si nevyžaduje veľa úsilia.“

Mennis sa na neho zadíval a Kelsier si na chvíľu pomyslel, že stavec sa možno usmeje na oplátku. Nakoniec však Mennis pokrútil hlavou. „Ja neviem. Ja proste ne...“

Jeho slová prerušil výkrik. Prichádzal zvonku, možno zo severu, hoci hmľa skresľovala zvuky. Ľudia v chatrči zmlkli a počúvali slabý, vysoký krik. Napriek vzdialenosti a hmle dokázal Kelsier zachytiť bolesť obsiahnutú v tých výkrikoch.

Začal spaľovať cín.

Po rokoch praxe to už bolo jednoduché. Cín ležal spolu s ostatnými alomantickými kovmi v jeho žalúdku, prehltol ich už predtým, len čakali, kým z nich bude čerpať. Siahol mysľou dovnútra a dotkol sa cínu, využívajúc sily, ktorým stále sotva rozumel. Cín v ňom ožil, pálił ho v žalúdku ako rýchlo prehltnutý horúci nápoj.

Jeho telom sa prehnala alomantická sila a zostrila mu zmysly. Miestnosť okolo neho sa rozjasnila a matný oheň sa rozžiaril do takmer oslepujúceho jasú. Cítil povrch dreva stoličky pod sebou. Ešte stále cítil chuť zvyškov bochníka, z ktorého predtým ujedal. A čo bolo najdôležitejšie, nadprirodzene citlivými ušami počul výkriky. Kričali dve ženy. Jedna staršia, druhá mladšia – možno ešte len dievča. Výkriky mladšej sa vzdáľovali a vzdáľovali.

„Úbohá Jess,“ ozvala sa neďaleko stojaca žena a jej hlas zahučal v Kelsierových posilnených ušiach. „To jej dieťa bolo prekliatie. Pre skaaú je lepšie nemať pekné dcéry.“

Tepper prikývol. „Bolo jasné, že pán Tresting si po dievča skôr či neskôr pošle. Všetci sme to vedeli. Jess to vedela.“

„Aj tak je to škoda,“ poznamenal ďalší muž.

Výkriky stále zneli v diaľke. Kelsier spaľoval cín, a tak dokázal presne odhadnúť smer. Jej hlas sa presúval k panskému sídlu. Zvuky v ňom čosi spustili a cítil, ako mu tvár sčervenala od hnevu.

Otočil sa. „Vráti niekedy Tresting dievčatá, keď s nimi skončí?“

Starý Mennis pokrútil hlavou. „Pán Tresting je šľachtic, ktorý dodržiava zákony – po niekoľkých týždňoch dá dievčatá zabiť. Nechce upútať pozornosť inkvizítorov.“

Taký bol príkaz Pána vládcu. Nemohol si dovoliť, aby naokolo pobehovali deti so zmiešanou krvou – deti, ktoré by mohli mať schopnosti, o ktorých existencii skaaovia nemali vedieť.

Výkriky slabli, ale Kelsierov hnev sa len stupňoval. Pripomínali mu iné výkriky. Výkriky ženy z minulosti. Prudko vstal, až sa stolička prevrátila na zem za ním.

„Opatrne, chlapče,“ oslovil ho Mennis s obavami. „Pamätaj, čo som povedal o plytvaní energiou. Nikdy nevyvoláš tú svoju vzburu, ak sa dnes v noci necháš zabiť.“

Kelsier sa pozrel na starca. Potom sa cez výkriky a bolesť prinútil usmiať. „Nie som tu preto, aby som medzi vami rozpútal vzburu, milý Mennis. Chcem len rozdúchať nejaké problémy.“

„Na čo by to bolo dobré?“

Kelsierov úsmev sa rozšíril. „Prichádzajú nové časy. Vydržte ešte chvíľu a možno sa dočkáte veľkých udalostí v Konečnej ríši. Všetkým vám ďakujem za vašu pohostinnosť.“

S tým roztvoril dvere a vykročil do hmly.

BOLO NADRÁNOM A MENNIS ešte nespal. Zdalo sa, že čím je starší, tým ťažšie sa mu zaspáva. Platilo to najmä vtedy, keď ho niečo trápilo, napríklad to, že sa pútnik nevrátil do chatrče.

Mennis dúfal, že Kelsier dostal rozum a rozhodol sa ísť ďalej. Vyzeralo to však nepravdepodobne; Mennis rozoznal ten oheň v Kelsierových očiach. Bola by škoda, ak by človek, ktorý prežil Hatsin, namiesto toho našiel smrť tu, na náhodnej plantáži, v snahe zachrániť dievča, ktoré všetci ostatní už mali za mŕtve.

Ako pán Tresting zareaguje? Hovorilo sa, že je značne krutý ku každému, kto ho vyruší počas nočných radovánok. Ak by sa Kelsierovi podarilo prekaziť pánove zábavky, Tresting by mohol ľahko potrestať aj zvyšok svojich skaaov.

Nakoniec sa začali ostatní skaaovia prebúdzajú. Mennis ležal na tvrdej zemi – kosti ho boleli, chrbát sa sťažoval, svaly plakali od vyčerpania – a snažil sa rozhodnúť, či sa mu oplatí vstať. Každý deň to takmer vzdal. Každý deň to bolo o niečo ťažšie. Jedného dňa jednoducho zostane v chatrči a bude čakať, kým neprídu dozorcovia, aby zabili príliš chorých alebo príliš starých na prácu.

Ale nie dnes. V očiach skaaov sa zrkadlil priveľký strach – vedeli, že Kelsierove nočné aktivity prinesú problémy. Potrebovali Mennisa, vzhliadali k nemu. Musí vstať.

A tak aj urobil. Keď sa začal hýbať, bolesti spôsobené vekom trošku ustúpili a on sa dokázal vyšuchtať z chatrče smerom k poliam, pričom sa opieral o mladšieho muža.

A vtedy zachytil vo vzduchu vôňu. „Čo je to?“ spýtal. „Necítiš dym?“

Shum – mladík, o ktorého sa Mennis opieral – natiahol do nosa vzduch. Posledné zvyšky nočnej hmly sa rozplynuli a červené slnko vychádzalo za zvyčajným oparom čiernych mrakov na oblohe.

„V poslednom čase vždy cítim dym,“ odvetil Shum. „Popolové vrchy sú tento rok búrlivé.“

„Nie,“ povedal Mennis a pociťoval čoraz väčšie obavy. „Toto je iné.“ Otočil sa k severu, k miestu, kde sa zhromažďovala skupina skaaov. Nechal Shuma a šuchtal sa k nim, nohami pri tom víril prach a popol.

Uprostred skupinky našiel Jess. Vedľa nej stála jej dcéra, o ktorej všetci predpokladali, že si ju vzal pán Tresting. Mladé dievča malo červené oči od bdenia, ale zdalo sa, že nie je zranené.

„Vrátila sa krátko po tom, čo si po ňu prišli,“ vysvetľovala žena. „Prišla, búchala na dvere a plakala v hmle. Flen bol presvedčený, že je to hmlový príznak, ktorý sa za ňu len vydáva, ale musela som ju pustiť dnu! Je mi jedno, čo hovorí, nevzdám sa jej. Vyviedla som ju na slnečné svetlo a ona nezmizla. To dokazuje, že nie je hmlový príznak!“

Mennis sa vypoťácal z rastúceho davu. To si to nikto z nich nevšimol? Neprišli žiadni dozorcovia, aby skupinu rozdelili. Neprišli žiadni vojaci, aby ich ráno spočítali. Niečo tu nesedelo. Mennis pokračoval na sever, horúčkovo sa ponáhlal k pánovmu sídlu.

Kým tam došiel, aj ostatní si už všimli krútiaci sa pás dymu, ktorý bol v rannom svetle sotva viditeľný. Mennis nebol prvý, kto dorazil na okraj neveľkého rovného priestranstva na vrchole kopca, ale skupina sa pred ním rozostúpila.

Sídlo bolo preč. Zostala z neho len sčernetá, tlejúca jazva.

„Pri Pánovi vládcovi!“ zašepkal Mennis. „Čo sa tu stalo?“

„Všetkých ich zabil.“

Mennis sa otočil. Povedalo to Jessino dievča. Stála a hľadela na zničené sídlo, na mladistvej tvári sa jej rozhostil spokojný výraz.

„Keď ma vyviedol von, boli mŕtvi,“ dodala. „Všetci – vojaci, dozorcovia, páni... mŕtvi. Dokonca aj pán Tresting a jeho vykonávatelia. Pán ma nechal, išiel to preskúmať, keď sa začali ozývať zvuky. Cestou von som ho videla ležať v kaluži vlastnej krvi, v hrudi mal bodné rany. Muž, ktorý ma zachránil, hodil do budovy fakľu, keď sme odchádzali.“

„Ten muž,“ spýtal sa Mennis. „Mal jazvy na rukách, siahajúce až vyššie lakťov?“

Dievča mlčky prikývlo.

„Čo to bolo za démona?“ zašomral jeden zo skaaov, celý nesvoj.

„Hmlový príznak,“ zašepkal ďalší a zrejme zabudol, že Kelsier vyšiel von za dňa.

Ale vošiel do hmly, pomyslel si Mennis. A ako dokázal niečo takéto? Pán Tresting mal vyššie dve desiatky vojakov! Alebo na Kelsiera čakala v zálohe skupina rebelov?

V ušiach mu zazneli Kelsierove slová z predošlej noci. *Prichádzajú nové časy...*

„A čo bude s nami?“ spýtal sa Tepper vystrašene. „Čo sa stane, keď sa o tom dozvie Pán vládca? Bude si myslieť, že sme to urobili my! Pošle nás do Hatsinských jám, alebo možno prikáže svojim kolosom, aby nás rovno zmasakrovali! Prečo by ten človek niečo také urobil? Čo nechápe, akú škodu napáchal?“

„Chápe,“ povedal Mennis. „Varoval nás, Tepper. Prišiel, aby vyvolal nepokoje.“

„Ale prečo?“

„Pretože vedel, že by sme sa sami nikdy nevzbúrili, a tak nám nedal na výber.“

Tepper zbledol.

Pri Pánovi vládcovi, pomyslel si Mennis. *Nedokážem to. Sotva som schopný ráno vstať – nemôžem týchto ľudí ešte aj zachraňovať.*

Ale čo iné mohol spraviť?

Mennis sa otočil. „Zhromaždi všetkých, Tepper. Musíme utiecť, než sa správa o tejto katastrofe dostane k Pánovi vládcovi.“

„Kam pôjdeme?“

„Do jaskýň na východe,“ rozhodol Mennis. „Pocestní tvrdia, že sa tam skrývajú vzbúrení skaaovia. Možno nás prijmú.“

Tepper zbledol ešte viac. „Ale... museli by sme putovať niekoľko dní. Stráviť noci *v hmle*.“

„Zvládneme to,“ vyhlásil Mennis, „alebo môžeme zostať tu a čakať na smrť.“

Tepper na chvíľu stuhol a Mennis si pomyslel, že ho to všetko možno premošlo. Nakoniec však mladší muž odbehol zhromaždiť ostatných, ako mu prikázal.

Mennis si povzdychol, pozrel sa na dym, ktorý stúpал k oblohe, a v duchu preklíňal Kelsiera.

Vskutku nové časy.